

Uit den oude doos:

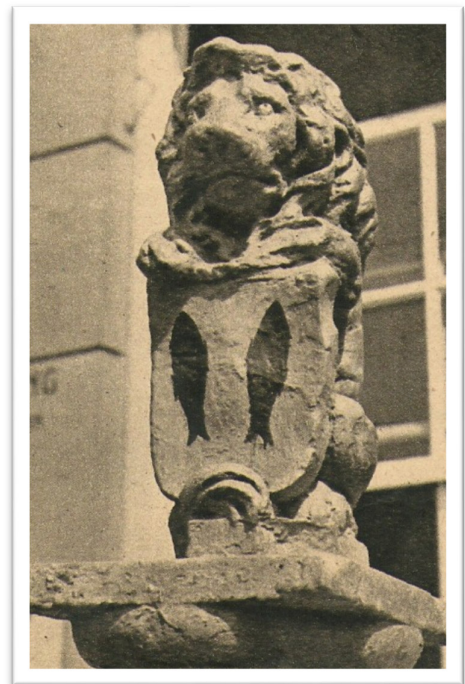
Panorama 09-07-1942

Ingezonden door: Bas van Straten

IN HET ZALMSTADJE WOUDRICHEM

'Waar Maas en Waal te zamen vloeien en Gorcum rijst van ver' is het Noord-Brabantsche plaatsje Woudrichem gelegen, een stadje van stoere en gebruide mannen, die in hoofdzaak leven van de riviervisscherij.

Dit visschersstadje, dat circa 2000 inwoners telt, is in zijn geheel een bezienswaardigheid. Aan het eind der Hoofdstraat bevindt zich het merkwaardige Raadhuis, dateerend van 1597, welks bordes bewaakt wordt door twee steenen leeuwjes, die elk een schild vasthouden, waarop een zalm staat afgebeeld. Wel een bewijs, dat vooral de zalmvisscherij een groote rol speelde in het plaatsje. En dit is nog steeds het geval.

'S Morgens in de vroege trekken de visschers waarvan het grootste deel voor eigen rekening en risico vischt, er op uit, in een groep van vijftien tot dertig man, om in den omtrek hun geluk te beproeven. Er wordt gevischt met galg en zegen. De visschers bevinden zich daarbij op een vlot, dat op twee pontons drijft en in 't midden een gleuf heeft, waardoor het net wordt binnengehaald. Daarboven verrijst een tweebeenig toestel, de zogenaamde galg, dat rijst en daalt met den bodem der rivier.

Nu moet men niet denken, dat de netten vol spartelende zalmen zitten. Het tegendeel is waar ! Per week worden gemiddeld tien tot vijftien zalmen gevangen met een gewicht, dat varieert van zeventien tot vierentwintig pond per stuk. De prijs bedraagt momenteel f 6,50 tot f 7,50 per pond, inkoop.

Als men nu nagaat, dat er dagelijks wordt gevischt en per dag circa elf 'trekken' plaats hebben, dan kan men berekenen, dat meermalen, nadat de zware netten met veel arbeid en moeite werden uitgeworpen en binnengehaald, geen vangst viel te constateeren. Een vangst van twee of drie zalmen mag dan ook als een gelukkige worden geacht.

Deze arbeid is vol spanning ! Maar de visschersmannen verdienen er een behoorlijk weekloon mee en brengen zoo een zekeren welstand in het stadje hunner inwoning.

Dat men vóór jaren in ons land 'zwoeg' in zalm, moge het grappige verhaal bewijzen, waarin wordt verteld, dat de dienstboden slechts onder deze voorwaarde bij de Hollandsche families in betrekking kwamen, dat zij maar éénmaal per week zalm te eten krijgen ! Niet alleen van het goede, zelfs van het bijzondere en delicate kan men blijkbaar te véél krijgen !